

Regler maa ydes Hjælp med de strenge Retsvirkninger, er alt for stort, at mange af dem, der nu stemples som uværdige, med Urette faar dette Stempel paa sig og at Samfundet i *Tvøvtålfælde* altid burde kunne yde Hjælp uden Retsvirkninger, idet Uværdighedsprædikaten forværrer den ulykkelige Stilling, vedkommende er i, og formindsker hans Mulighed for at komme paa ret Køl igen.

De Trangsaarsager, der hyppigst nedvendiggør Henvendelse om Hjælp, er Sygdom og Arbejdsløshed.

I Sygdomstilfælde vil Sygekassen i mange Tilfælde kunne hjælpe over Vanskelighederne; men selv denne frivillige Forsikring vil ikke altid være tilstrækkelig. Saaledes er Kasserne ikke forpligtet til at yde Medicin og maa højst refundere $\frac{3}{4}$ af Udgifterne hertil. Hvis en Person, der har sikret sig i Sygdomstilfælde, derfor maa søge det offentlige om Medicinhjælp, betragtes han som uværdig og mister sin Valgret. Og Hjælpen fra Sygekassen vil i langvarige Sygdomstilfælde ikke være tilstrækkelig til Patientens Familie; før eller senere vil Familien være henvist til Fattighjælp, uden at det vil være muligt at faa Øje paa et Skyld-Moment. Forsaavidt angaar de arbejdsløse gør sig lignende Betragtninger gældende. Det sidste Tiaars store Arbejdsløshed har ikke gjort det muligt for Arbejdsløshedsforsikringen i tilstrækkeligt Omfang at holde de arbejdsløse fri af Fattigvæsenet, og den Omstændighed, at den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse bortfaldt ved Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927, har som bekendt i høj Grad forøget det Antal arbejdsløse, der er tvunget over paa Fattigvæsenet og derigennem ind i de »uværdiges« Skare.

Idet man saaledes anser Tidspunktet for kommet til en grundlæggende Ændring af Forsørgelseslovgivningen paa dette saa vigtige Omraade, rejser efter den hidtidige Udvikling det Spørgsmaal sig, om man da ikke kunde gaa den Vej i væsentlig Grad at udvide Hjælpekassernes Omraade, saaledes at kun de Personer, som Hjælpekasserne ikke kunde tage sig af, blev henvist til egentlig Fattighjælp. Rent bortset fra, at Hjælpekasserne i det enkelte Tilfælde saa dog maatte anlægge en Værdighedsbedømmelse, saaledes at det System blev bibeholdt, som man anser for i sig selv uretfærdigt, maa man anse Hjælpekasserne for uegnede til at overtage en saadan Opgave af følgende Grunde:

a. Efter Hjælpekasselovens § 3 maa Kasserne kun midlertidigt hjælpe værdige

trængende og efter § 4 kun med et Beløb af højst 180 Kr. indenfor et Tidsrum af 18 Maanedes, for saa vidt vedkommende er under 55 Aar.

En saadan Begrænsning gør det i sig selv vanskeligt at lade Spørgsmaalet Værdighed-Uværdighed være det afgørende, idet Hjælpens Omfang intet har med vedkommendes Værdighed at gøre. Men skulde Hjælpekasserne tage en væsentlig Del af de Opgaver op, som nu paaahviler Fattigvæsenet, maatte disse Begrænsninger bortfalde.

b. Hjælpekasserne er nu henvist til at virke med de Midler, som Kommunalbestyrelserne bevilger dem.

En stærk Udvidelse af Hjælpekassernes Virkemaade vil ikke være mulig under en saadan Afhængighed og maatte kræve, at Hjælpekasserne blev suveræne i økonomisk Henseende.

c. Hjælpekasserne kan kun yde økonomisk Hjælp. Et systematisk Forsørgelsesorgan maatte imidlertid have egne Hjem og Anstalter og overhovedet kunne virke paa en langt større Basis end med den blotte Pengehjælp.

En Organisering af Hjælpekasserne i Overensstemmelse med foranførte Bemærkninger vilde saaledes kræve meget dybtgaaende Forandringer i disses Struktur, saa dybtgaaende, at Resultatet vilde blive et helt nyt Forsørgelsesvæsen ved Siden af det gamle, hvilket — bortset fra alle andre Indvendinger — under alle Omstændigheder vilde udelukke den Forening af Myndighed og økonomisk Ansvar, som er Grundbetingelsen for en rationel Ordning af Administrationen.

Som Følge heraf har man ikke anset denne Vej for farbar, men har ment, at Opgaverne maa løses paa den Maade, at Hjælpekassernes Funktioner overgaar til Forsørgelsesvæsenet, at Sondringen mellem værdig og uværdig trængende bortfalder som Princip, saaledes at enhver trængende hjælpes paa den til hans Forhold og Karakteregenskaber bedst egnede Maade, at der i Loven gives indgaaende Regler om de Trangstilfælde, i hvilke der bør ydes den trængende Hjælp uden Retsvirkninger og at dette Omraade gøres saa stort, at man kun er henvist til Hjælp med de særlig ydmygende Retsvirkninger i Tilfælde, hvor den enkelte trængendes personlige Forhold er af en saadan Art, at det enten vil være nødvendigt gennem Retsvirkningers Indtræden at søge at tvinge ham til at tage sig sammen, eller at det vil